מיחזי כשכר שבת אמר ליה ר' חייא בר יוסף

לשמואל מה בין מורד למורדת אמר ליה

צא ולמד משוק של זונות מי שוכר את מי

דבר אחר זה יצרו מבחוץ וזו יצרה מבפנים:

בתני' אהמשרה את אשתו על ידי שליש

לא יפחות לה משני קבין חטין או מארבעה

קבין שעורין אמר רבי יוםי לא פסק לה

שעורין אלא ר' ישמעאל שהיה סמוך לאדום

ונותן לה חצי קב קיטנית וחצי לוג שמן וקב

גרוגרות או מנה דבילה ואם אין לו פוסק

לעומתן פירות ממקום אחר יונותן לה מטה

מפץ ומחצלת ונותן לה כפה לראשה וחגור

מה בין מורד למורדת. מאי שנא כשהוא מורד אינו נותן אלא חלי

טרפעיק ליום וכשהיא מורדת נותנת טרפעיק: מי שולר את מי.

הוי אומר האיש שוכר את האשה ש"מ לערו מרובה: וילרו מבחוץ.

קשויו ניכר ומתגנה: בותבי' המשרה את אשתו על ידי שליש.

שנותן לה מזונותיה בבית אפוטרופום

ואינה מתגלגלת עמו: המשרה.

המכרה. ויכרה להם כירה מתרגמינו

שירותה (מ"ב ו): לה יפחות לה.

קו א מיי׳ פי״ב מהלכות אישות הלכה י טוש״ע

:מה"ע סימן ע סעיף ג

יא טוש"ע שם סימן פ

 לעיל נט., כ) עירובין פב:
כלים פי״ו מי״א, ג) [לקמן
סה:], ד) עירובין פב:, כ) שבת מיו: ו) ולמורחי ועייו פרש"י דלעיל סא. ד"ה ארי ישר שט. ד״ה ארחי וד״ה פרחין, ז) ס״א כלל. רש״ל, ח) ולחמו חריי רש"ל, ה) [לקמן סה:], ע) [ל"ל לפני ד"ה ונותן], י) [ויקרא ידן, כ) [מצורע פרשה זן,

בשבת: לא פסק שעורים יי כו'. בגמ' מפרש לה: גרוגרות. תאנים יבשין: מוסף רש"י דבילה. תאנים דרוסות בעיגול ונמכרות יזה וזה מתכוונין להקל במשקל: מפך. רך ממחללת: כפה. ר' מאיר סבר בשבת אכיל ליניש טפי משום דבסים מבשיליה, ואמרי אינשי רווחא לעיף אחד משנה לשנה: ממועד למועד. אמנעלים קאי מנעלים חדשים לכל לבחיתה שכיח. ור' יהודה שלשת רגלים: חדשים. קשים לה סעודות אינו אוכל הרבה בכל בימות החמה לפי שהם חמים ויפים מטולה ווורוריו פרי) ככר לה בימות הגשמים: אלא נותן לה כלים. סאין לסלע. השתח ס״ר סאין לסלע. השתח ס״ר חדשים של חמשים זוז בימות הגשמים חלי קב הוי שתי סעודות, כילד, ו' מעות לדינר, מעה כו': והשחקים שלה. אף כשיקנה לה שתי פונדיונין, נמלא דינר י"ב חדשים. ובגמראים מפרש למאי מיבעי שני שונדיונין, נמנח דינו מ"כ פונדיונין, נמנא סלע מ"ח פונדיונין, וסאה וי קבין, לדי פונדיונין, וסאה וי קבין, לדי סאין כ"ד קבין, הרי מ"ח חצאי קבין, חצי קב לפונדיון לה: ונותן לה מעה כסף. לכל שבת לדברים קטנים: מעשה ידיה. אוקימנן לעיל (דף נט.) מותר מעשה ידיה: (שם). ר"ש אומר שתי ידות לככר. ר"ש ממעט ש ואוכלת עמו לילי שבת. שהוא ליל עונה: שתי. קשה לטוותו כפלים כשל משיעור ואומר משע סעודות ים לקב ודי לעירוב בב' ידות של ככר של ג' ככרות ערב: משקל של יהודה כפלים כשל גליל: גבן ה"ג מני מסני׳ לא רבי לקב, נמצאת ככר השלמה שלישית הקב וב' ידותיה הוו יוחנן בן ברוקה ולה ר"ש: כמה הוה שיעורו. של עירובי תחומין: מתכוונין שתי סעודות (שם). חציה לבית המנוגע. סתמח היח והכי קאמר חני ככר השלמה להקל. ר' מאיר היה רגיל לאכול פת בשבת יותר מבחול שהיה ממשיך פת ששיערו בה את העירוב ובין . למר וביו למר לשהיית בית לכל מינים הבאין לפניו ור"י היה אוכל המנוגע לטמא בגדים הנכנס פת בחול יותר מבשבת שהיה שבע טמא מיד, דכתיב (ויקרא יד) והבא אל הבית יטמא, במיני מעדנים: ר' יוחנן בן ברוקא. יד) והכנו עד שישה לא נאמרה אבל כבוס בגדים לא נאמרה בו עד שישהה כדי אכילה, נתן שיעור קלוב ככר הלקוח בפונדיון כשלוקחין ד' סאין בסלע הן שתי דכתיב והאוכל בבית יכבם את לבנדים ומוקמינן לה בחורת בגדיו ומוקמינן לה בחורת כהנים לשוהה כדי סעודה, סעודות וקס"ד חלי קב שהרי הסלע מ״ח פונדיונין שש מעה כסף דינר ואט"ם שלא אכל. וחצי ככר זו ומעה שני פונדיונין הרי י"ב לדינר וד' כדי אכילה אע"ג דלר": דינר לסלע הרי מ"ח וד' סאין כ"ד לענין עירובין הוי בככר ג' . סעודות. התם הוא דבשיעור קבין מ״ח חלאי קבין נמלא לר׳ יוחנן לחלי קב שתי סעודות: רבי שמעון אבל שיעור סעודה חים להו לרבט הכי ובעיט שישהה בכדי אכילת חלי ככר זו, והוא פרס דכוליה הש"ס על אומר. ב' סעודות הן שתי ידות של ככר משלש ככרות לקב ונמלא הקב ט' סעודות שלש סעודות לככר ושלש שם ששיעורה בפרוסה. כלומר בחלי ככר (שם). לפסול את הגוייה. האוכל אוכלין טמאין ככרות לקב: חליה. של ככר: לבית המנוגע. השוחה בבית המנוגע כדי כחלי פרס נפסלה גווייתו מלאכול בתרומה, ומדרבנן הוא, דאין אוכל מטמא אדם אכילת פרס חלי ככר מטמא בגדים כדכתיבי והאוכל בבית יכבס בגדיו ורבנן גזרו שהאוכל יפסל כששוהה שיעור אכילה הכתוב מדבר כדתניא בתורת כהניסי). ואע"ג דגבי בפרק בתרא דיומא (פ:) הנח

לטומאת גוייה דלאו דאורייתא

תוספות רי"ד (המשך) אר"י לא פסק ולהז שעורים אלא ר"י שהוא סמוך לאדום ונותנים לה חצי קב קטנית וחצי לוג שמן קב גרוגרות או מנה דבילה ואם אין לו פוסק לעומתן פירות ממקום אחר ונותו לה מטה ומפץ ³) ואם אין לו מפץ מחצלה ונותן לה כפה לראשה וחגור

למתניה ומנעלים לרגליה ממועד למועד וכלים של נ' זוז משנה לשנה ואינו נותז לה לא ג') שחקים בימות החמה ולא חדשים בסוביה הנפגיים להידה במוכן במוכן דבלים של יד והו משנה עבוד הידה מותן הודאי אחתים בימוד והוכות הידא החבר. בימות הגושמים והידא מתכמה בכל אותן בימות החמה והשחקים שלה ונותן לה מעת כסף לצרכיה הידא אוכלע עמו מליל ו שבת לליל שבת ואם אין נותן לה מעה כסף לצרכיה מעשה ידיה שלה. ומה היא עושה לו משקל ה"ס שתי ביהודה שהן (ט"ז) (עשרן סלעים בגליל או משקל ז' סלעים ערב ביהודה שהן כ' שקלים בגליל. ואם היתה מניקה פוחת' לה ממעשה ידיה ומוסיפים לה על מזונותיה בד"א בעני שבישראל אבל במכובד הכל לפי כבודו פי' המשרה אשתו ע"י שליש כגון שהוא עבד ונשכר לאחרים ואוכל עמהן כדרך הפועלים שאוכלים במקום שעושים מלאכתן ואומר לב"ד שיפרגסו את אשתו משכר פעולתו ומשרה הוא לשון ויכרה להם כירה גדולה דמתרגמינן שירותא לא יפחות מקביין חטין אי קשיא היאך יספיק לה קביים בשבוע והרי העומר היה מאכל כל איש ואיש ליום שנמצא כ״ו סעודות לעומר והעומר הוא מ״ג ביצים וחומש ביצה קרוב ב׳ קבים שב׳ קבים הן מ״ח ביצים מצאתי ששאלה זו נשאלה למר רב שלום ז״ל והשיב כל מדות חכמים כך הם כל דבר ודבר יונה בו שיעור למטה ושיעור למעלה וכו' עד אף כאן לענין משרה את אשתו זו שיעור קטן למטה בדי קיום נשמה ולא לכל אדם פוסקים כך אלא לעני שכך שנינו בד"א בעני מישראל אבל במכובד כו' ועד כמה עד ז' רביעית ועוד שהן מ"ג ביצים וחומש ביצה: א"ר יוסי לא (פחות) [פסק] שעורים וכו' אטו באדום הוא דאכלינן שעורים וכ"ע ל"א שעורים אלא ה״ק לא פסק שעורים כפל כחטים אלא ר״י שהיה סמוך לאדום. ששעורים של אדום רעות הן: ונותן לה קב גרוגרות פי׳ תאנים יבשים או מנה דבילה (תני) [פ״] דרוסין ועושין מהן עגולין ונמכרים במשקל. ואם אין לו מפץ מחצלת פי׳ המפץ הוא יותר יקר מן המחצלת: תניא בתוספתא בפרק הבוגרות המשרה את אשתו ע"י שליש וכו' וכולן במדת איטלקי אפילו נדה

אפילו שומרת יבם נותנים לה כוס חבית פך נר ופתילה יין שאין 7) נשותיהן של עניים יושבות על הכר. ואמרינן ואילו יין לא קתני מסייע ליה לרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר אין פוסקין יינות לאשה:

בורחור כשבר שבת. וא"ת והא שכר שבת על ידי הבלעה מותר כדאמרינן בפרק הזהב (ב"מ דף נח.) אם היה שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה נותנין לו שכר שבת וי"ל דהכא אסור משום דלא הוי כמו הבלעה דאין מוסיפין לכל שבת יחד אלא מה שעולה בכל

> יום ויום שאם יחפיים היום או למחר באמלע השבוע אין מלטרפין כל ימי השנוע זה עם זה: וחצי חצייה לפסול את הגוייה. הך פסול גוייה אין זה אותה גזרה די"ח דבר דהאוכל אוכל ראשון כו' כמו שפירשנו בפרק כילד

במאן כרבי חידקא כו'. וֹא״ת לדידיה נמי לא ניחא ליה למאן דאמר אוכלת עמו לילי שבת אוכלת ממש ושמא היה יכול לומר ולטעמיך ולפי המסקנה אתי שפיר דכל היתרון הוי לארחי ופרחי: אחרי

למתניה ומנעלים ממועד למועד וכלים של חמשים זוז משנה לשנה ואיז נותנין לה לא חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות הגשמים אלא נותן לה כלים של חמשים זוז בימות הגשמים והיא מתכסה בבלאותיהן בימות החמה והשחקים שלה ינותן לה מעה כסף לצורכה יואוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת שואם אין נותן לה מעה כסף לצורכה מעשה ידיה שלה ומה היא עושה לו משקל חמש סלעים שתי ביהודה שהן עשר סלעים בגליל או משקל עשר סלעים ערב ביהודה שהן עשרים סלעים בגליל יואם היתה מניקה פוחתין לה ממעשה ידיה ומוסיפין לה על מזונותיה יבמה דברים אמורים בעני שבישראל אבל במכובד הכל לפי כבודו: גבל מני מתניתין לא רבי יוחגן בן ברוקא ולא רִ"ש ידתגן יוכמה שיעורו מזון שתי סעודות לכל אחד ואחד מזונו לחול ולא לשבת דברי ר"מ רבי יהודה אומר לשבת ולא לחול וזה וזה מתכוונין . להקל ר' יוחנן בן ברוקא אומר ככר הלקוח בפונדיון מארבע סאין לסלע ר"ש אומר שתי ידות לככר משלש ככרות לקב חציה לבית המנוגע יוחצי חציה לפסול את הגוייה יוחצי חצי חציה לקבל מומאת אוכלין מני אי רבי יוחנן בן . ברוקא תמני הויין ואי ר"ש תמני סרי הויין לעולם ר' יוחנן בן ברוקא וכדאמר רב חםרא צא מהן שליש לחנווני הכא גמי אייתי תילתא שדי עלייהו אכתי תרתי סרי הויין אוכלת עמו לילי שבת הניחא למאן דאמר יאכילה ממש אלא למאן דאמר אכילה תשמיש מאי איכא למימר ועוד תליסר הויין אלא כדאמר רב חסרא צא מהן מחצה לחנווני ה"נ אתיא פלגא ושדי עלייהו קשיא דרב חסרא אדרב חסרא לא קשיא הא באתרא דיהבי ציבי הא באתרא דלא יהבי ציבי אי הכי שיתסרי הויין כמאן כרבי חידקא דאמר ®ארבע סעודות חייב אדם לאכול בשבת אפילו תימא ירבנן דל חדא ילארחי ופרחי השתא דאתית להכי אפילו תימא ר' שמעון לרבגן דל תלת לארחי ופרחי לרבי חידקא דל תרתי לארחי ופרחי: אמר, רבי יוםי לא פסק שעורין וכו': אלא באָדום הוא דאכלין שעורים בכולי עלמא לא אכלי ה"ק לא פסק שעורים כפלים בחטין אלא רבי ישמעאל שהיה סמוך לאדום מפני ששעורין אדומיות רעות הן: ונותן לה חצי קב קיפנית: ואילו יין לא קתני מסייע ליה לר' אלעזר דאמר ר' אלעזר

סטודת עירוב אמרנו ג' סטודות בככר אין בו אלא ב' סטודות בינוניות ושל עירוב שיעורו להקל ובמלומלמות והיינו דאמרינן אכילת פרס בכל שיעור שהיית סעודה לפי ששיערוהו כחלי הככר: וחלי חליה לפסול את הגוייה. האוכל שיעור חלי פרס אוכלים טמאים נפסל גופו מלאכול בתרומה עד שיטבול והוא ב' בילים שהככר של ג' לקב ח' בילים הוא שהקב כ"ד בילים ד' לוגין חליה של ככר ד' בילים חלי חליה ב' בילים: **סמני סטודום הויין.** קביים חטים דמתני' וארבעה עשרה סטודות היא לריכה לשבת: ואי ר"ש, דאמר ט' סטודות לקב: שמונה עשר הויין. והיא אינה לריכה אלא י״ד: **אא מהן שליש למנווני.** רבי יוחנן לא שיער בחלי קב אלא בככר הלקוח בפונדיון מן החנווני והוא לקח ארבע סאין חטין בסלע ומשתכר שליש בטורח נמצאו בחצי קב שלש סעודות השתים הוא מוכר בפונדיון שנתן והג' משתכר: **אכחי.** קביים דמתניתין תרתי סרי הויין: ומשנינן **אוכלם עמו לילי שבם.** כדתנן במתני': **הניחא כו'**. פלוגחא לקתיה בשמעתין: בא**חרא דיהיב ליבי**. מי שמוכר חטים לחנווני לעשות ככרות ולמכור בשוק במקום שהוא נותן לחנווני עלים לאפות אינו משתכר אלא שליש ובמקום שאינו נותן עלים מעכב לעצמו מחצה שממעט הככרות למכור ביוקר כדי יציאת העצים: כמאן כר' חידקא. בחמיה. נימא כר' חידקא סתם לה מתני' דאמר בכל כתבי הקדש [שבת קיו:] ארבעה סעודות לשבת: ר"ש. דאמר תמני סרי הויין ואי כרבנן סבירא ליה לתנא דידן בסעודות שבת דל חלת יתירתא לארחי ופרחי: בשנות או אמרו בשל בנט בעל ירית לה ולא מיפקעא ירושה דבעל אלא בגירושין גמורים והל' הכי. ונ"ל דדווקא המורדת על בעלה וכן אותן שכופין להוציא ירית לה בעל אבל אם הוא הדיר את אשתו או אם הוא מורד בה ואינו רוצה להתפייס עמה אלא רוצה לגרשה ומת אשתו קודם גירושי׳ אינו מן הדין שיירשנה שהרי אינו נוהג בה מנהג בעל ¢) אבל זה שנוהג בה מנהג בעל אינו מן הדין שיגרשנה: אמר ר"ט ב"ק כותבין אגרת מרד על ארוסה וא"כ אגרת מרד על שומרת יכם ואותבינן ליה ממאי דתניא אחת היא לי ארוסה ונשואה ואפילו נדה ואפילו ש"י ושקלינין וטרינין ואסיקנא אידי ואידי שתבע ליכם ולא קשיא כאן כמשנ"ר כאן כמשנ"א דתנן מצות יכום קודמת למצות חליצה בראשונה שהיו מתכוונים לשם מצוה עכשיו שאין מתכוונים

לשם מצוה אמרינן מצות חליצה קודמת למצות יבום (ותרב פוסק מצות חליצה קודם למצות יבום כמשנה אחרונה): וכיון דאמרי׳ בפ׳ החולץ אר״י ב״א חזרו לומר מצות יבום קודמת למצות חליצה עד ולבסוף סברוה כרבנן דאמרי יבמה יבא עליה מ״מ בטלה לה למשנ״א ובטלה לה למימרא דשמואל דסבר כמשנ״א וכותבים אגרת מרד אף על ש״י כדתניא בברייתא ונ״ל

שהתובעת גט מבעלה בעודו שכ״מ כדי שלא תהיה זקוקה ליבם כדין מורדת משוינן לה שהרי אוסרת עצמה על יבמה ויכול הבעל לעכבה בגט עד שתמחול לו כתובתה וזה מדין התלמוד עיין למטה בפ׳ דיני בהל׳ הפוסקים אבל תיקון הגאונים כיון שבמורדת תקנו ליתן גט כ״ש בש״י שעדיין אינה אשתו מיהו ה״מ דשקולי נדוניתא אבל מו״מ ותוספת לא שכל דינה דומה

לדין המודדת. ד"י אומד וכר'. מאי טרעפיקין אמר ר"ש איסתרא וכמה איסחרא פלגי דווזא תנ"ה ר"י אומד ג' טרעפיקין שהן ט מעות מעה וחצי בכל יום א"ל ר"ח ב"י לשמואל מ"ש איהו דיהבינן ליה שכר שבת ומ"ש איהי דלא יהבינן לה שכר שבת א"ל איהי דמפחת קא פחית לא מחזי כשכר שבת איהי דאוסיפא קא מוסיפי מיחזי כש"ש. א"ל ר"ח לשמואל מה בין מורד למורדת

א"ל צא ולמד משוק של זונות מי שוכר את מי ד"א זו יצרה מבפנים וזה יצרו בחוץ פי׳ שהוא תובע בפה והאשה אינה תובעת בפה הלכך של איש קשה משל אשה: **מתני'** המשרה את אשתו ע"י שליש לא יפחות לה מקביים חטים ומד' קבין שעורים

קח ב מיי׳ פי״ג שם הלכה ג סמג לאוין פא מוש"ע שם סימן עג סעיף א: קש ג מיי׳ פי״ב שם הלכה טוש"ע שם סימן ע סעיף ג: קי ד מייי שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף ב: קיא ה מיי פכ"א שם הלכה

מר:

ינו טוט ע טט טינון פ סעיף יא: קיב ו מיי פי"ב שם הלי יא משתתפין (עירובין דף פב: ושס): ופי"ג שם הל' ה סמג עשין מח ולאוין פא טוש"ע שם סימן ע סעיף ג וסימן עג סעיף ד: קיג ז מיי׳ פ״א מהלי עירובין הלכה ט ופ״ו הלכה ז סמג עשין דרבנן א טוש"ע א"ח סימן שפו סעיף ו [וסי" מט סעיף ז]: ח מייי פנו"ז מהלי

> : 2 6 יו בי מיי שם הלי א: קיז כ מיי׳ פ״ל מהלכות שבת הלכה ט סמג עשין ל טוש"ע א"ח סימן רלא

טומאת לרעת הל' ו

:סמג עשין רלט

קשו ט מיי׳ פ״ד מהל׳ טומאת אוכלין הלכה

תוספות רי"ד

ז' דינרים בשבת לסוף התקינו שמכריזין עליה ד' שבתות . ומפסדת כולן ואעפ״כ לא היו מחייבים את הבעל לכתוב מכתובה מאשר הוא כתובה עליו אבל הנמצא בעין בין מן נדוניתה בין מתכשיטיה דתפשא לא מפקינן מינה ודלא תפשא לא מפקינן מיניה והתקינו שמשהין אותה בלא גירושין י״ב חודש שמא החפיים ולאחר יר״ח גט ואח"כ רבנן סבוראי גם האח"כ רבנן סבוראי בראותם שבנות ישראל הולכות ונתלות לעובדי כוכבים ליטול להן גיטין באונס מבעליהן וישראל כותבין גיטין באונס ומבעליהן וישראל לגט מעושה שלא כדין וקנפיק מיני׳ חורבא תקנו יקנפיק מיני' חורבא תקנו בימי רבה בר מר ר"ה נימוס למורדת ותובעת גירושין שכל נצ"ב שהכניסה לו משלה ישלם ואפילו מה שכלה ואבד ישלם לה. ומ״ש לה ע״ע מה שאינו מצוי לא ישלם לה ומה שמצוי נמי אע״ג דתפשה לה מפקינן מינה ומהדרי' ליה לבעל וכופין אותו וכותב לה גט לאלתר ויש לה מו"מ וכזאת אוו מחוהנית היות אתם עשו כן. ועיין מ"ש בפרק בתרא דגיטיז בהל' גט בפוק בווו א דגיטין בהלי גט מעושה שכתבתי שם שכופין הבעל עד שיאמר רוצה אני רחר ר"י ז"ל ולד"ה כל מאז דכפינין לאפוקי בין מעיקרא דדינא כדתנן אלו שכופים אותן להוציא ומאי דדמי להון ופי׳ מעיקר תקנתא אי מתה לה איתתא מקמי

א) נראה דחבר כאו ואולי דנייל שדיו ירושת הבעל אינו אלא אם נוהג בה מנהג בעל אבל זה שאינו נוהג בה מנהג בעל אינו בדיו שירשנה. ב) צייל לא חדשים בייתות החתה ולא שחדים פימות הגשמים אלא נותן לה כלים של חמשים זוח בימות הגשמים והיא כר. ד) נראה דחסר כאן ואולי צייל יין אין לה שאין נשומיהן של עניים שוחות יין כר אין לה שאין נשומיהן של עניים שוח בימות הגשמים היא בריכה במוספתא שם.